

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

אסיקנא דשני השעירים
הנעשה בחוץ והנעשה
בפנים אינן מכפרים
בשאר עבירות. אלא
בטומאת מקדש וקדושי
בלבד: מתנ"י על שאין
בה ידיעה לא בתחלה ולא
בסוף כו'. מאי שמעא
דכתיב ושעיר עזים אחד
לחטאת לה'. חטא שאין
מכיר בו אלא ה'. שעיר
דכתיב ושעיר עזים אחד
כפרה לפני שמעתי את
היח. ואקשי' [ויכפר]
שעיר ר"ח אשאר עבירות.
ודחינן תנא דבי ר'
יבמעאל הואיל וזה בא
בזמן קבוע ושעיר יום
כפורים בא בזמן קבוע.
מה שעיר יום הכפורים
אין מכפר אלא בטומאת
מקדש וקדושי. אף זה כן.

(ב) אולי צ"ל ואמרינן תו.

אלא פעם אחת בשנה. אע"ג דכי מתידע ליה אחר יוה"כ
מציא חטאת מ"מ כפרה זו של תלויה אינה אלא פעם
אחת א"י לא מיקרי פעמים בשנה אלא כשזמנן קבוע: ולרבי
ישמעאל דאמר לא צעי ידיעה בתחלה כו' ופשיטא ליה להש"ס
דלא צעי אפי' ידיעת בית רבו לפי

המסקנא דמוקי (לעיל דף ה.) מתני' כרבי
דלא מסתבר ליה שסבור שזו תנא
ידיעת בית רבו שמה ידיעה אלא
רבי: **חיצון אמאי מבפר.** וליכא
למימר שיתלה על שיש בה ויש בה
היכא דאמרידע ליה סמוך לשקיעת
החמה דהאי צר קרבן הוא אע"ג
דגבי שעיר הפנימי אי לאו קרא
דחטאים דומיא דפשעים ה"ל תולה
מ"מ הואיל וגלי לן קרא תסל דלא
מכפר אמדי דבר קרבן סברא הוא
דכולהו נמי לא מכפרי והשתא אמי
שפיר הא דקאמר לקמן אמילתיה
דר"ש אשעירי רגלים ע"כ אין מכפרים
אלא אאין זה ואין זה ולא מוקמה
איך זה ויש זה ואמרידע ליה סמוך
לשקיעת החמה אכל אין נראה לומר
דהא דלא קאמר הכא דמכפר איש
זה ויש זה ואמרידע ליה סמוך לשקיעת
החמה משום דחיון איתקש לפנימי
ובסמוך דקאמר אלא למאי הלכתא
איתקש להדי המ"ל דאיתקש להכי
אלא דכלאו הכי משני שפיר דלקמן
אמלתיא דר"ש גבי שעירי רגלים לא
תיישב צדק: **ע"ש שאין בה ידיעה**
א"א בתחלה ולא בסוף. וא"ת ולרבי
ישמעאל נפיק וימלא דפנימי מכפר
אאין זה ואין זה ושעיר החיון איש
זה ואין זה דהא אין זה ואין זה

אלא אחת בשנה: ולר' ישמעאל דאמר אין
בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף בר
קרבן הוא שעיר הנעשה בחוץ אמאי מכפר
על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף
האי שעירי הרגלים ושעירי ראשי הדרשים
מכפרין סבר לה כר"מ דאמר (ב) כל השעירים
כפרתן שוה על טומאת מקדש וקדושי אלא
למאי הלכתא איתקש חיצון לפנימי מה פנימי
אינו מכפר בשאר עבירות אף חיצון אינו
מכפר בשאר עבירות: על שאין בה ידיעה
בתחלה ולא בסוף שעירי רגלים ושעירי ראשי
הדרשים מכפרין דברי ר' יהודה: א"ר יהודה
אמר שמואל מ"ט דר' יהודה אמר קרא
ושעיר עזים אחד לחטאת לה' חטא שאין
מכיר בו אלא ה' יהא שעיר זה מכפר והאי
מיבעי ליה לכדר"ל דאמר ר"ל מה גשתנה שעיר של ר"ח שנאמר בו לה'
אמר הקב"ה שעיר זה יהא כפרה (ג) על (ד) שמיעטתי את הירח א"כ לימא
קרא על ה' מאי לה' לכדאמרן ואימא כוליה להכי הוא דאתא א"כ
נימא קרא חטאת ה' מאי לה' שמעת מינה תרתי ונכפר נמי אפי' בשאר
עבירות תנא דבי ר' ישמעאל הואיל וזה בא בזמן קבוע וזה בא בזמן
קבוע מה זה אינו מכפר אלא על טומאת מקדש וקדושי אף זה אינו
מכפר אלא על טומאת מקדש וקדושי אשכחן שעירי ראשי הדרשים
שעירי הרגלים מנלן וכי תימא הא נמי כדתנא דבי ר' ישמעאל איכא למיפרך
אי מדרשא חדש שכן תדיר אי מדיום הכפורים שכן מרובה כפרתו וכי תימא
הא

כפרתן שוה. ונפקא מינה לטומאה שאירעה בין זה לזה: אלא
למאי הלכתא איתקש. הואיל דלאו לידעה איתקוש כדתנן במתני' [ג].
אינו מכפר בשאר עבירות. אלא בטומאת מקדש וקדושי כדדרשין
לעיל [ד]: **מאי טעמא דרבי יהודה.** דאמר כל האחרים מכפרין על
שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא
בסוף חוץ משל יוה"כ: **לחטאת לה'.**
בשל רשע חטא כתיב: הציאו כפרה.
להפיס דעתה של לבנה: א"כ.
דלכדר"ש צן לקיס לחודיה הוא דלתא:
ונכפר נמי אשאר עבירות. כל חטא
שלא נודע דהא קרא סממא כתיב:
וזה צא בזמן קבוע. שעיר יוה"כ
דחיון: מה זה אינו מכפר כו'. דהא
איתקש לפנימי: הא נמי כדסגא דבי
רבי ישמעאל הואיל וזה צא כו' וילף
לבו אי מדרשא חדש אי מדיום
הכפורים: **מרובה כפרתו.** של יוה"כ
שהוא מכפר על כל עבירות תאמר
ברגלים ואע"ג דכתיב צבו לכפר (ה)
אימא לא מכפרי אמדי דעון כרת:

תורה אור השלם
1. השעיר עזים אחד
לקחטאת ליה על עלת
התמיד יקשה ונסבא:
במדבר כו טו

מוסף רש"י
כל השעירים. כל שעיר
מוספין. בין שעיר הנעשה
בחוץ ליום הכפורים, בין
של רגלים בין של ראשי
הדרשים. כפרתן שוה.
כולן מכפרים על כל בין
על שאין בה ידיעה בתחלה
ויש בה ידיעה לבסוף. בין
על שאין בה ידיעה לא
טובה שאלו את העמא,
ונפקא מינה לטומאה
שאירעה בין זה לזה, אכל
שעיר הנעשה בפנים לא
נחלקו עליו שאינו מכפר
עם אלו ולא אלו מולין את
תלוייו כשם זה ידיעה
בתחלה ואין זה ידיעה
בסוף כדאמר בגמ' (שעיר
ג.) חטא שאין מכיר
בו אלא ה' יהא שעיר
זה מכפר. ושאר השעירים
למדים ממנו (במדבר כח
טו). שנאמר בו לה'.
דכולהו רגלים כתיב ושעיר
חטאת אחד ולא כתיב זה
לה' (חולין טו.)

אמי לכלל חטאת לרבי ישמעאל וי"ל דמ"מ טפי אמי לכלל חטאת יש זה ואין זה דדבר שיש זה ידיעה מעיקרו צקל יכול לומר מדבר
שלא היתה לו ידיעה מעולם ולפי המסקנא דרבי ישמעאל סבר לה כר"מ דכל השעירים כפרתן שוה אמי שפיר דלא מ"ל נפיק מיפך
דהא צד"ח כתיב לה' שאין מכיר בו אלא ה' וא"ת לרבי ישמעאל למאי איתקרין לכל חטאתם וי"ל כי היכי דלא נימא דנכפר כפרה
גמורה: **סבר** לה בר"מ. לאו דוקא כר"מ דר"מ צעי ידיעה בתחלה דקתני לקמן דכולהו מכפרין על שאין בה ידיעה בתחלה
ויש בה ידיעה בסוף ואילו לר' ישמעאל האי צר קרבן הוא: **מאי טעמא דר' יהודה.** וא"ת מאי קבעי הא ע"כ ליכא לאוקומה
לכפרה דרגלים ודר"ח אלא צאין זה ואין זה דליש זה ידיעה בתחלה או בסוף פנימי וחיון מכפרין וי"ל דצעי מאי טעמא דמכפרי
לטומאת מקדש וקדושי אימא בשאר עבירות אי משום צנין אכ דתני דבי ר' ישמעאל הא איכא למיפרך כדפריך בסמוך מה ליוה"כ
שכן מרובה כפרתו ומשני לחטאת לה' חטאת שאין מכיר אלא ה' וכיון דמכפר אאין זה ואין זה לא שייך למיפרך מה ליוה"כ כו'
דגילוי מילתא בעלמא הוא דחטאת דקרא היינו טומאת מקדש וקדושי כדאמר בסמוך: **שעיר** זה יהא כפרה ע"י. פירש צערוך
שעיר זה כפרה לישראל ועלי לקבוע זמן כפרה זו וקבעתי כר"ח להפיס דעתה של ירח: **הוא"ל** זה בא בזמן קבוע. פ"ה שעיר
חיון וכן צ"ל דאי מפנימי גמר בסמוך דפריך מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו ה"ל למיפרך שכן נכנס דמה לפני ולפנים ועוד אדילף מפנימי
ליפך משעיר המשתלח דמכפר אשאר עבירות אע"ג דשעיר המשתלח אין קרבן פנימי נמי לאו קרבן גמור הוא דנשך חוץ למחנה
ואית לן למילף טפי משעיר המשתלח דהוי חוץ מחוץ אכל השתא דגמר מחיון ניהא טפי דדמו אהדדי טפי משעיר המשתלח ופישא
נמי דאיתקרין לעיל הויקשא דחיון מכפר מפנימי דאין ללמוד מפנימי דאין ללמוד מפנימי דאין ללמוד מפנימי דאין ללמוד מפנימי דאין ללמוד מפנימי
מהכא דדבר הלמד בהיקש חוץ ומלמד צננין אכ דחיון גופיה לא ידעינן דמכפר לטומאת מקדש וקדושי אלא משום דהוקש לפנימי
וצעיא היא צפ' אחיהו מקומן (נחמ"ד דף ג.) וי"ל דהאי לא חשיב צנין אכ אלא גילוי מילתא בעלמא כדמוכח בסמוך והשתא נמי א"ש דקאמר
ואיתקוש שעירי רגלים לשל ר"ח אע"ג דשל ר"ח לא ידעינן אלא צננין אכ דחיון וחיון מהיקשא דפנים וצוקוטרס פירש בסמוך
דדבר הלמד צננין אכ חוץ ומלמד בהיקש וילפינן שעירי רגלים מר"ח אע"ג דר"ח לא ידעינן אלא צננין אכ מיוה"כ וא"ל לומר כך
דהא צעיא היא צפ"ק אחיהו מקומן (ס"ד דף ג.) אי דבר הלמד צננין אכ חוץ ומלמד בהיקש אי לא ועוד דהכא גרע מדבר הלמד בהיקש
דאין חוץ ומלמד בהיקש כדפ"ה גופיה בסמוך דהכא שעירי ראשי הדרשים גמרינן משעיר החיון דגמר בהיקש מפנימי:)

אף זה אינו מכפר בו. ואין להקשות ויגילף מהאי צנין אכ דליכפר נמי ר"ח אכפרה דחיון דהא איתקש חיון לפנימי שלא תהא
כפרה פעמים בשנה ועוד דלענין זה איכא למיפרך מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו דהשתא ליכא למימר גילוי מילתא הוא
דקרא דר"ח לא משמע אלא אאין זה ואין זה: **שעירי רגלים מנ"ט.** הכא אין לפרש מנין דלא מכפרי נמי אשאר עבירות
כדצעי לעיל אדר"ח דא"כ מאי פריך בסמוך שכן מרובה כפרתו אדרבה כ"ש דנילף מהתם דאע"ג דחמירי לא מכפרי נמי
אשאר עבירות אלא יש לפרש מנלן דמכפרי לטומאת מקדש וקדושי דאיכא כרת אימא דלא מכפר אלא בשאר עבירות דליכא כרת
כיון דאין כפרתו מפורשת ולא דמי לדר"ח שפורשת דחטא שאין מכיר בו משמע כל חטאים שאינם ידועים כדפירש הקוטרס בסמוך
וליהי צעי מנלן דלא מכפרי נמי אשאר עבירות ולהכי נמי חשיב לה בסמוך גילוי מילתא בעלמא: **שכן מרובה כפרתו.** פ"ה
מרובה כפרה של יום והדין עמו דאין לפרש שמכפר על טומאת מקדש וקדושי דאית בהן כרת דהא היא גופה צעין למילף וא"ת והיכי צעי
למילף מדיוה"כ והא דבר הלמד בהיקש אינו חוץ ומלמד צננין אכ ומה לר"ח פירכא דשכן כפרה מרובה וי"ל דאיתקרין האי פירכא דלא
נילף מדר"ח דאי פרכת מה לדר"ח שכן תדיר נימא יוה"כ יוכיח אכל השתא דכל איכא פירכא ליכא למימר תוכיח וא"ת ויגילף צמה
ה"ל מתרייהו וי"ל דאיכא למיפרך שכן מרובה כפרתו דלא הואיל ומדיר חשיב קתת מרובה כפרה: